

בש"פ 5027/22 - קבועה נאיף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5027/22

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: קבועה נאיף

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (סגנית הנשיאה, השופטת י' רז-לוי) מיום 17.7.2022 בע"ח 25586-07-22
25586-07-22 בע"ח 17.7.2022

בשם המבקש: עו"ד יעקב חודורוב

החלטה

לפני בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (סגנית הנשיאה, השופטת י' רז-לוי) מיום 17.7.2022 בע"ח 25586-07-22 במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (השופטת א' ח' בר) מיום 13.7.2022 בבש"ע 6630-01-21 שלא לקצוב את פסילת רשיונו.

1. נגד המבקש הוגש ביום 18.1.2021 כתב אישום המייחס לו עבירות של חציית קו הפרדה רצוף, נהיגה בשכרות ונהיגה בקלות ראש. בדיון שהתקיים ביום 14.2.2021 עתר בא-כוחו הקודם של המבקש לשחרורו לחלופת מעצר בדמות מעצר בית לילי, והביע הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה נגדו ולפסילת רישיון הנהיגה שלו עד תום ההליכים המשפטיים. בהמשך לכך, בתום הדיון הורה בית המשפט על שחרורו של המבקש למעצר בית לילי בתנאים שונים, ובכלל זה הורה על פסילת רישיון הנהיגה של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. בחלוף פחות מחודשיים ימים, ביום 5.4.2021, הגיש בא-כוחו הנוכחי של המבקש בקשה לקציבת תקופת פסילת הרישיון, בה נטען כי יש להעמיד את תקופת הפסילה על 4 חודשים בלבד, וזאת לפי הוראת סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). הבקשה נדחתה בהחלטה מיום 20.4.2021 בה נקבע כי אין מקום לקציבת הפסילה משלא הוצג כל נימוק המצדיק זאת. הובהר כי מדובר בפסילת רישיון שהוטלה כחלק מתנאי שחרורו של המבקש ולא מכוח פקודת התעבורה.

3. בקשה לעיון חוזר בהחלטה זו נדחתה בהחלטה מיום 15.6.2021 משנקבע כי אין הצדקה לקציבת הפסילה בשלב זה, לאור חומרת העבירות, הישנותן והצורך להגן על הציבור. כך גם נדחתה בקשה נוספת לעיון חוזר שהוגשה ביום 26.10.2021, בהחלטה מיום 8.12.2021. בית המשפט ציין כי גם בעת הזאת אין הצדקה לקצוב את פסילתו נוכח המסוכנות הברורה והמובהקת הנשקפת ממנו. בחלוף פרק זמן נוסף, ביום 3.5.2022 הגיש המבקש בקשה נוספת לעיון חוזר. בבקשה זו התבקש הן ביטול מעצר הבית הלילי והן ביטול פסילת רישיונו. ביום 13.7.2022 ניתנה החלטת בית משפט השלום הדוחה את בקשת המבקש לביטול הפסילה, משנמצא כי עדיין נשקפת ממנו מסוכנות המצדיקה פסילת רישיונו. אשר למעצר הבית הלילי, בהסכמת המשיבה הורה בית המשפט על הקלה בתנאי מעצרו וצמצום שעות מעצר הבית. ערר שהגיש המבקש על החלטה זו המתייחס רק לעניין ביטול הפסילה - נדחה בהחלטה מיום 17.7.2022 (יצוין כי עררים נוספים שהגיש המבקש על החלטות קודמות של בית משפט השלום - נמחקו לבקשתו). בית המשפט המחוזי קבע כי פסילת הרישיון נעשתה על רקע קביעת בית משפט השלום בדבר קיומן של ראיות לכאורה; כי קיימת עילת מעצר של מסוכנות הנובעת גם מעברו התעבורתי של המבקש הכולל 28 הרשעות קודמות ביניהן 4 הרשעות קודמות של נהיגה בשכרות; וכי נוכח המסוכנות הממשית, גם אין בחלוף הזמן מהגשת כתב האישום כדי להצדיק את השבת רישיונו. בשולי הדברים ציין בית המשפט המחוזי כי דיון הוכחות בעניינו של המבקש קבוע לחודש ספטמבר הקרוב, וברי שאם בעקבותיו יהיה שינוי במצב הדברים, ניתן יהיה להגיש בקשה חדשה.

4. המבקש אשר התקשה להשלים עם החלטה זו, הגיש את הבקשה שלפני, בה הלין על שלילת רישיונו ללא הגבלת זמן. לדבריו ראוי כי בית משפט זה יתן דעתו לסוגיה זו ויגביל את משך התקופה שניתן להורות על שלילת רישיונו של מי ששוחרר ממעצר בתנאים, בדומה להגבלה הקבועה כיום בסעיף 50 לפקודת התעבורה. לטענתו, מדובר בסוגיה עקרונית המצדיקה התערבותו של בית משפט זה, כאשר "כל עוד לא נקבע בחקיקה כי פסילת רישיון נהיגה לא תהיה בלתי מוגבלת בזמן, יש לקבוע הנחייה ברורה לגבי סוגיה זו". בשולי הבקשה הוסיף המבקש וביקש כי בית משפט זה יבטל את מעצר הבית הלילי, אשר לדבריו מקשה עליו מאוד.

5. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות לערור תינתן רק באותם מקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים, או במקרים בהם קיימות נסיבות חריגות המעלות חשש לעיוות דין אשר מצדיקות התערבות (ראו למשל לאחרונה: בש"פ 4733/22 עבידיה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (17.7.2022); בש"פ 4483/22 מור יוסף נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (14.7.2022)). הדברים נכונים לא רק בכל הנוגע להחלטות בענייני מעצרים, כי אם גם - בבחינת קל וחומר - כאשר מדובר בהגבלה פוגענית פחות כגון פסילת רישיון נהיגה (ראו למשל: בש"פ 6052/17 זיר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.7.2017); בש"פ 6235/18 גדקה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (4.9.2018)).

6. חרף טענות המבקש, הבקשה אינה עונה על אמות המידה אמורות. המבקש לא העלה, לא בבקשתו לפני ולא בבקשות בערכאות קמא, כל טענה המצדיקה ביטול פסילת רישיונו, למעט טענתו הכללית כי יש לקצוב את הפסילה ואין להותירה ללא מגבלת זמן. אולם שעה שמדובר בפסילת רישיון שניתנה כחלק מתנאי שחרור לחלופת מעצר (כפי

שציין בית משפט השלום עוד בהחלטתו מיום (20.4.2021), מגבלת הזמן הקבועה בסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה אינה חלה עליה (בש"פ 2172/12 הוואש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.3.2012); בש"פ 8374/15 יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.12.2015)). משמעות הדבר היא שמדובר בתנאי שחרור אשר עומד בתוקפו, כל עוד לא בוטל או שונה על ידי בית המשפט, עד לתום ההליכים המשפטיים נגד המבקש. הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי עמדו על השיקולים המצדיקים הארכת פסילת הרישיון כחלק מתנאי שחרורו של המבקש, בהתייחס בין היתר לקיומה של עילת מעצר ולמסוכנות הנשקפת ממנו בהתחשב בעברו התעבורתי העשיר וזאת מבלי להתעלם מחלוף הזמן מאז הוגש כתב האישום. על כן, לא רק שהבקשה אינה מגלה עילה להיענות לה בגלגול שלישי, אלא שגם לא הוצג כל טעם להתערבות בהחלטותיהם של הערכאות קמא. בשולי הדברים אציין כי לא מצאתי להידרש למשאלת המבקש שהובעה בתמציתיות בשולי בקשתו, כי בית המשפט יורה על שחרורו ממעצר לילי, סוגיה אשר כלל לא הועלתה על ידו בערר שהגיש לבית המשפט המחוזי. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התשפ"ב (27.7.2022).

ש ו פ ט